

Je pondělní poledne a já ještě celým tělem vnímám víkend. Nohy se vzpamatovávají z porce kilometrů. Pár puchýřů občas zahlásí: "Tady jsme!" Kůže vstřebává hodonínské hodiny slunečního žáru. Hlava se mírně točí a přepočítává úroky k spánkovému dluhu. Žaludek vzpomíná na divokou směs alkoholických i nealkoholických nápojů a slaných a sladkých pochutin. A na svíčkovou. Protože o tu se tu hrála ta hra.

Hra, která vás nakrmí.

A převaří.

A stráví.

Svíčky 2017 a na nich ROFLCOPTER!

Černou píše Ondra Š.

Oranžovou Aleš.

Zelenou Ondra S.

Vyblitě modrou píše Patches

V poslední době se mi na pár šifrovačkách stalo, že se nám otevřela šance na dobrý výsledek, jen na chvíličku, ale dostatečně dlouhou na to, aby se dalo zatoužit... a pak se šance zase zavřela a zůstala jen ta touha. Nenaplněná. Proto jsem to letos v červnu na Ondru vybalil natvrdo - potřebuju něco vyhrát. Trefil jsem se do chvíle, kdy se ROFLové vraceli z Krůty také se značnými šrámy na šifrovacím sebevědomí, takže jsem byl obratem přijat. Zbývalo ještě jedno volné místo, tak jsme vzali Aleše. Protože Aleš se hodí.

Do Mikulčic a Hodonína se však těším i bez ohledu na šifrovací ambice. Nikdy jsem tam nebyl a o tamní krajině mám určitou představu, tak jsem zvědavý, jak moc se potvrdí. Dokonce i u hrozivé předpovědi s 34 stupni ve stínu si odůvodním, že tak to má být. Kdybych jel na šifrovačku v lednu do Krkonoš, taky by mi přišlo, že tam ten sníh patří.

Cesta vlakem z Břeclavi do Mikulčic připomíná saunu. (A že o pojízdných saunách něco vím.)

My s Gabčou máme o víkendu kombinovaný program. V Hodoníně bydlí její vedoucí diplomky, takže si těsně před hrou stáhne konzultaci, zatímco já nakupuju. Postupně slevuju z toho, jak do Mikulčic pojedeme. Nejdřív s rezervou vlakem, pak bez rezervy vlakem, pak s rezervou autem... ..nakonec přijedeme akorát tak na hru, že už si orgové ťukají na hodinky..

Po odstartování nás čeká raut, kde oceňujeme výpravnost. ~~Husa~~Kachna, ryba, kuba, svíčkový teaser... I když nemám pocit, že bychom s luštěním nějak otáleli, odcházíme ve středu pole. "Vy jste tu ještě?" popichuje nás Index, když si před odchodem skočíme ještě zobnout dobrot. Však nevádí, přesun je dlouhý, náskoky malé, to znamená, že to Patches stejně vyzvedne mezi prvními.

Patches na další šifře spatří malé tornádo. Chce vědět, jestli se to tornádo, když naběhne doprostřed, rozpadne, nebo ne. Naštěstí ho ostatní zarazí, ať do toho tornáda nechodí se šifrou. Aby neuletěla, spíš než protože by chtěl někdo luštit. Místo luštění totiž koukáme, jak

Patches honí po poli tornádo. ...které přede mnou utíkalo místo, aby se nechalo spořádaně chytit. Navíc jsem si po pár metrech uvědomil, že jsem zpocenej a nechci, aby se na mě nalepil všechen ten bordel, co v něm poletuje. Tak jsem se nakonec spokojil s tím, že tak jako aby se neřeklo vstoupím na okraj a rychle se zas vrátím.

Druhá šifra nás nezastihne v optimální formě. Drahnou dobu nám připadá, že jsou ty hory od nás v docela dobrých semaforových směrech a musíme překonat velkou mentální bariéru, abychom připustili, že tajenku nebude tvořit sedm písmen, ale sedm čar. Odcházíme zhruba někde napůl mezi laškovným: "Vy jste tu ještě?" a účastným: "Vy jste tu ještě?!"

Třetí šifra se rozložením nápadně podobá té předchozí. Dva sloupce po sedmi, čísla maximálně do sedmi, to prostě musí patřit k sobě. Po chvíli planého porovnávání přichází Ondra s nápadem. Pouze jeden z těch příkladů je správně. Tomu přísluší jeden obrázek z předchozí šifry. Ten je tedy taky správně a řešením je Kilimandžáro, které je nedaleko, tak kilometr a půl. Není to úplná jistota, ale někdo by se tam mohl doběhnout podívat. Kdyby tu třeba někdo běhal.

Mrk mrk.

Asi se to dalo i odmítnout, ale stejně jsem neměl žádný lepší nápad, tak co. Na Kilimandžáru samozřejmě nic nebylo. Zjistil jsem však, že běhání v takovémhle vedru je překvapivě téměř v pohodě. Konkrétně od kotníků nahoru v pohodě. Jen nohy v turistických botách se podusí ve vlastní šťávě.

Ondra ve skutečnosti naplno běžel jenom směrem tam. Zpátky část cesty šel. Víme to, protože jsme ho místo luštění na dálku povzbuzovali a komentovali jeho výkon.

Po návratu ještě chvíli rozjímáme a pak děsně nenápadně bereme náповědu. S tou je to hned jiná.

Zatelefonováním o náповědu jsem pověřený já. Chtělo by to udělat nějak nenápadně, takže nejdřív chci jít někam za větrolam, kam před drahnou chvílí zmizel, nejspíš na záchod, někdo z Hrošíků... ...aha.... ...pak kus dál na pole, kde ale zrovna někdo stojí a telefonuje... ...aha... ...pak aspoň pár kroků dál, už nevím, proč. Kam se podívám, tak někdo drží telefon, takže stejně nepůjde poznat, kdo volá orgům a kdo babičce. Potom, co mi org vezme telefon, tak se honem běžím zpátky k týmu podívat, jaký je vlastně kód stanoviště. Tolik k nenápadnosti.

Obecně mám rád, když jsou v šifrách, které se tváří jako analytické, nějaké náповové kroky stranou. Ale tenhle úkrok mi přišel nějak dlouhý.

Mně se naopak ta náповovost moc líbila. A dalo se to určitě dát bez náповědy. I když statistiky říkají něco jiného. Asi za to může ten trojan se dvěma sloupci po sedmi.

Hrušínského si na spravení šifrovací chuti do života dáváme na stojáka a míříme do Dolních Bojanovic. Chodí tam po ulicích lidi v krojích. "To tady takhle chodí normálně?" ptá se mě můj vnitřní Pražák.

Dolní Bojanovice jsou velké jako kráva. Člověk by si řekl, že hospoda na opačné straně vesnice bude co by kamenem dohodil. Cestou se rozdělíme a my dva s Gabčou narazíme na jedno z ohnisek místních slavností, kde mají stánek s pivem. Jenomže pivo pění, takže postupně slevuju z objednávky. Nejdřív mi stačí hladinka, pak šnyt, pak mlíko... ..nakonec si pár minut počkáme na plnohodnotný půllitr, protože bodrý výčepník mě přece nechce ošidit. A tak jsme se stali týmem, co nosí do vinného sklípku pivo.

Nacházíme organizátorský sklípek a nějakou dobu luštíme přiřuknutí. Líbilo by se nám rozcestí, kde se potkají modrá portugalská s červenou tramínovou a veltlínskou zelenou, ale v okolí žádné takové není. Pak si Aleš všimne písmen a po ne úplně krátkém zírání dostane tajenka konkrétní Rysy.

Na přesunu doháníme (myslím, že) Čumáky. Kromě toho víme, že někde před námi jsou Hrošci, jak říkáme Aplikovanému voy-a-geru, protože se to líp říká. U těch se asi víc než toho, že jsou před námi, bojíme, že možná nebrali náповědu.

Tahle část hry se nese ve znamení vinic a plašičů na špačky. Někteří z nás se neupejpají a zobou taky. Nakonec se rozhodnu taky nějaký hrozen ulovit. Jenomže nejlepší místa jsou už za náma. Nejdřív hledám hrozen, který by nebyl viditelně postříkaný nějakou chemií, pak by mi stačil nějaký sladký, pak aspoň, kdyby nebyl odporně kyselý... ..nakonec asi pět metrů ode mě praskne plašič na špačky. Pochopil jsem a mažu pryč.

Poradíme si s barevnými čtyřstěny a hurá k Demávandu. Na křižovatce u zastávky se v koženém kompletu oděný motocyklista opírá o svůj stroj. Pořád je přes třicet stupňů. Chvilí váhám, jestli to není socha. Potom jestli nepotřebuje pomoc. Pak ale odjede. Kromě teplomilného bikera potkáváme na místě také Hrošky. Dotahujeme! Šifra vypadá relativně přímočaře, prostě nějaký návod ze dvou směrů, jak nakreslit písmenka. Akorát že to nejde. Začne lítat podvečerní hmyz. A pořád to nejde. Začnou lítat netopýři. Ozývá se výr či sýček. Vyjmenovaná slova si tu dala sraz! A furt to nejde. Hrošci odešli. Bereme náповědu, přestože Aleš říká, že nám neřekne nic nového. Náповěda říká, že je to prostě nějaký návod ze dvou směrů, jak nakreslit písmenka. Přesvědčíme kibicujícího Patchese, aby nějaká nakreslil. Nějaká kreslí a kolektivně z nich vyvěštíme Kapánsko a pak i zbytek. Body pryč, Hrošci pryč, všude tma, ale jde se dál.

Přesný princip téhe šifry mi dojde až s posledním písmenem. To byl ten okamžik, kdy do sebe všechno zapadlo. Nebyl to špatný moment, ale osobně mám možná radši, když do sebe všechno zapadne těsně před vyluštěním. Každopádně moc hezká šifra.

U vtipných zahraničních povolání je nám jasné, co dělat, ale z nějakého důvodu nám to nejde udělat přímo, musíme si všechno barevně označit a vyjde nám to až odzadu od hybaj. Vlastně jsme tam nebyli úplně krátce, ale celou dobu jsme si nesesli, takže se to stejně počítá jako šifra na stojáka.

Ta další tím spíš. Víte, že zrcadlíci se Venuše je ve skutečnosti pětka? Obcházíme plynárnu a odhadujeme, odkud by už bylo bezpečné pozorovat její výbuch.

Šifru od akátu si dáváme na ležáka. Na břicho, když to potřebujete vědět. Rozpoznáme sudoku a sotva ho s Patchesem přepíšeme, podává nám ho Ondra vyluštěné z nějakého solveru. Byly časy, kdy jsme sudoku řešili sami, ba i na Svíčkách... Cestou Ondra brblá, že už viděl hezčí šifry se sudoku. Třeba [tuhle](#). Což je opravdu hezká šifra, autor je na ni jistě hrdý.

Taky si myslím.

Šifrovací paralelní putování podél Kyjovky je skvělé. Nejen díky hejnu hus, které nám předvedly synchronizovaný vzlet, což byl v noci hodně silný zážitek. I samotné pokřikování písmenek nás baví a v rozjařené náladě si k němu dodáváme spoustu veselých sprostáren. Jenom nás trochu straší, co když si tvoříme novou abecedu pro všechny další šifry? To snad ne, to by nám orgové neudělali.

Kdyby snad někoho zajímalo, jaká je pravá esence našeho týmu, asi bych ho vzal právě na tuhle šifru. Nevím, jestli jsme to jenom my, anebo jestli i u dalšího týmu zaznívalo něco jako:

“Hej! Co tam máte?”

“Neříkejte jim to! Oni by nám sebrali písmenka.”

“Tak co je tam napsaný!”

“Že máš přestat držkovat!”

Nakonec nejvíc času trvá vymyslet při hláskování písmenek nějakou sprostárnu. D jako dement. I jako impotent. Akorát u písmen, která se shodují se jmény členů našeho týmu, neváháme...

Luštíme v přístřešku za ryčních rytmů hip hopu a nu metalu - vedle se baví místní omladina s autorádiem. Jiná, organizátorská omladina se na nás také přišla podívat. Co Hrošci, ptáme se. Pořád před námi? Je to tak, nikam se nepoděli. Mají to dobře rozehrané.

Cestou na další stanoviště se stala důležitá věc, o které ovšem zatím nevíme. Napalm přestal vzdorovat lákadlu živějšího postupu hrou za pomoci nápověd, vzal si jako poslední tým druhou, a přichystal nám tím milé překvapení na turnketu. A to děkujeme!

Osmisměrku luštíme podle kvéček, protože to funguje, a míříme do města. Na dvorku před turnketem hcípl holub, jak by řekl Bělobrádek. A za dveřmi nás čeká jeho koaliční partner. treforgA? Sedím si na vedení a teprve rozverný pohyb orgů mi pomůže pochopit, co se po mně žádá. Odhaduji, že Zbožák bude méně hbitý než děvčata, a cílím.

Pak přijde to milé překvapení. Bezvíček vynecháváme, jdeme rovnou do finále! Systém turnketu je na nás ještě vlídnější, hroší náskok ztenčil na nějakou třičtvrtěhodinu. A taková třičtvrtěhodina ve svíčkovém finále, ta jde promrhat jak nic. Ještě se můžou díť věci!

První finálová šifra sama připomene, že máme nadefinovanou novou abecedu, to je milé. Luštíme zpředu zezadu, půlka písmenek nám stačí, takže se ani nedozvím, jestli jsou roztomilá koťátka pleonasmus. Ale jistě jsou.

U muzea jsou oni! Aplikovaní! A taky šifra. Po základní analýze se někdo s obavami zeptá, co když to všechno musíme přepsat a složit. No, musíme. Dělíme si práci a nakonec je to kratší, než se zprvu zdálo. Řekl bych, že taková šifra v tuhle dobu nám sedla. Museli jsme něco dělat. Nemuseli jsme moc přemýšlet. Neusnuli jsme. Na tomto místě bych klukům rád poděkoval, že ačkoliv jsem se z tohoto přepisování ulil pod průhlednou záminkou, že “budu počítat věci,” tak si odpustili komentáře o tom, jak se flákám. Však nakonec to počítání taky trochu pomohlo.

Na přesunu je dostihneme. Šifru na náměstí vyzvedáváme skoro současně. Koruna stromu je dobré místo na umístění šifry v centru města. Ale trochu to diskriminuje menší účastníky. S Patchesem jsme si museli stříhnout párovou zvedací figuru. Sorry, Ondro, v posledních letech jsem kapku přibral.

Šifra je tuhá. Trávíme na ní přes dvě hodiny a každý krok, každé pochopení dílčího symbolu, je těžce odpracované. Ještě, že Gábina nelenila opsat pamětní tabulky celé. Když čteme tajenku, je to úleva i radost. Jdeme! Aha, kdo že se to támhle v druhém koutě náměstí zrovna zvedá?

Na přesunu si uvědomuju, že mě tenhle souboj vlastně dost baví. Všichni víme, že pokud se nestane něco hodně divného, jedni z nás vyhrají. Víme, že máme týmy, které jsou schopné vyluštit leccos. Ale taky že se každý z nás může zaseknout. Kučaindex sice favorizuje nás, ale přijde mi to v danou chvíli hodně vyrovnané.

Na další šifře se ukazuje, že jsme podcenili rešerši a prsa Salmy Hayek mylně považujeme za melouny. Malá oprava a jde se dál, tady se chleba lámat nebude. Naštěstí alespoň víme, co není na konci ulice K lávce.

Pseudopolská šifra mi přijde jako taková esenciální svíčkovina. Je dlouhá, několikakroková, lehce wtf, plněná suchým humorem. A těžká jako prase. I když se organizátoři budou bránit, že to byl jen popis toho, co máme udělat. Naštěstí tady máme nějakou světlou chvíli, každý se zapojí dílčím krokem a přestože nám nápady ostatních přijdou podezřelé, dohromady to funguje.

Líbilo se mi, že tahle šifra vyžadovala udělat několikrát za sebou jakýsi podivný skok důvěry. Taková ta situace, kdy dostanete nápad, který by asi mohl fungovat, ale když si uvědomíte, kolik kroků po sobě to znamená, tak o tom začnete pochybovat a úplně se vám do toho nechce. Většinou to stejně znamená, že to vyzkoušíte a zjistíte, že nic nevyšlo. Ale tady to najednou vyšlo, jako asi první věc, co jsme pořádně zkusili. A bylo to hrozně fajn zjištění.

Kromě toho jsem si tady uvědomil, že na hře bylo několik šifer, které se mi fakt líbily tím, že na nich bylo vidět, že autor šifrováním žije. Schraňuje v průběhu roku různé podivné nápady a pak najde nějaký moment, kde se dají uplatnit. Třeba Agrofert. Takovou šifru fakt nevymyslíte tím, že máte hru a potřebujete ji naplnit šiframi. A tohle mě prostě strašně baví, kdykoli si něčeho takového na nějaké hře všimnu.

Docházíme do výjimečně hnusného parčíku za rybníčkem. Kód šifry končí na Ě. Ějhle, poslední šifra! Žádné odhadování písmenek, šifru poctivě luštíme. Nebo se aspoň díváme, jak ji luští Aleš. V osm máme heslo, telefon zvoní.

Gratulujeme, vyhráli jste Svíčky.

Ach!

Kotelník nás doveze k Aulickým domů, kde už se prostírá. Svíčková chutná jako [duše deseti tisíc nenarozených pandátek](#). Vážně. Ono to může vypadat jako pohoda, být se silnými spoluhráči v osm v cíli, ale letos jsem měl pocit, že jsem si musel hrábnout hlouběji než jindy. A rozhodně na tom mají podíl i ~~Hra~~Aplikovaní voy-a-geři. Byl to dobrý boj. A jsem rád, že i oni si pro svou smetanovou odměnu došli. A je mi líto, že si završení hry neužily další týmy, za všechny jmenuji alespoň Freezy Bee, kteří prošli do finále v hodně dobrém čase.

Díky organizátorům, spoluhráčům, protihráčům, kraji a nakonec i tomu počasí. Všechno to sedlo k sobě a bylo to skvělé.

Taky děkuju, byl to fakt super ročník.

A kdo si chce udělat čárku, že to přečetl, může tady.|||||